

четыри рѣкава и прави три дълговаты сръдорѣцы. Тыя съ водѣ и съ върбы обыколени мѣста, ако и природа-та да ги е раздѣлила, нѣ сега чело-вѣческый умъ чудесно ги е съединилъ. Широко дѣлъкъ мостъ, поддържанъ отъ рѣдомъ съ вързаны ладии, скачва тыя малкы островы единъ за другъ. Всяко отъ тыя островче-та, кое прѣди малко было пусто, сега съставлява единъ малкъ градецъ, обграденъ съ естественнѣ крѣпость и посянъ съ разны трѣвицы, размѣсены съ трѣстолига за пазено нарочно за прехранваніе на пашовскы коне, нѣ сега сѣкыму е волно. Въ сръдж-тѣ подъ бѣль шатъръ, угрыженный Русскый войнъ намира растушкѣ; помежду тая хубость часто, часто той, съгласно съ другары-тѣ си, разнася тихъ, нѣ тѣ-женъ гласъ по тѣхъ малкѣ градинкѣ, коя става още по-пріятна и неволно кара руснака отъ все сърдце тукъ да выкне:

— Эхъ, братъ, ужъ подлинно, здѣсь всемъ—житье-бытье! недаромъ Великій князь нашъ Святославъ, изъ Руси-матушки, свою столицу въ зтотъ край перенести хотѣлъ.

— Да недаромъ и мы теперъ проливаемъ кровь.. притури другъ войнъ.

— Будемъ же и мы пѣть и веселиться, пока